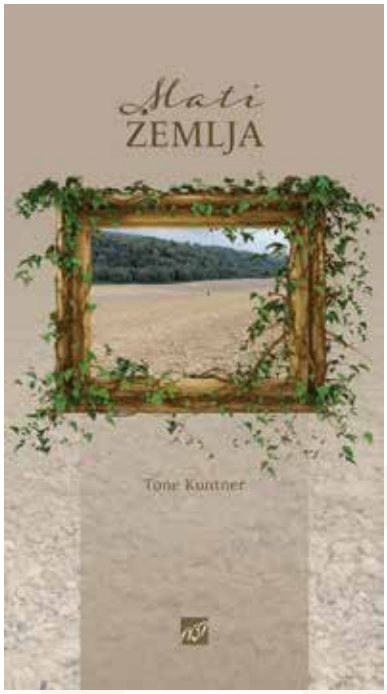
Celjska Mohorjeva družba
Prva slovenska založba

TONE KUNTNER: MATI ZEMLJA

Poslednje naročje

V novi pesniški zbirki pesnik prevprašuje svoj odnos z zemljo, ki jo doživlja kot mater – predstavlja mu početek in konec, rojstvo in poslednje naročje. V idilični pokrajini s sledovi raja zaznava slutnjo skrivnosti človeka, ki mu je dan dar življenja, a mu neizogibno sledi vrnitev v večnost. Pesmi so preplet kletve raja in hvalnice stvarstvu, pri čemer prevladuje slednja, saj je ljubezen, ki jo čuti pesnik, tako močna, da lahko preobrazi celo zlo.

V Kuntnerjevih verzih tokratne pesniške zbirke je čutiti doživljanje »mrtve zemlje« ter močno nostalgijo po tem, kar je bilo in česar danes ni več. Pesniški jaz se težko še poistoveti s prazno in hladno pokrajino, iz katere vse odhaja in ki vse bolj predstavlja popolno nasprotje mestu. Pesnik riše vzporednice med motivoma matere in domačije, s čimer jasno izrazi svojo veliko ljubezen do (rodne) zemlje, ki pa jo ob reflektiranju o sedanjem času preveva bolečina: nič več ni tako, kot je bilo nekdaj. Kuntnerjevi (le) na videz preprosti verzi so pomensko zelo močni in jasno poudarjajo časovno-prostorsko komponento, v katero so umeščeni, ob tem pa dajejo slutiti slovo od časa, ki je minil in je bil drugačen, ter od prostora, ki je kljub zelenju postal »puščava«.

Podatki o knjigi

- Naslov: Mati zemlja
- Avtor: Tone Kuntner
- Spremna beseda: dr. Edvard Kovač
- Urednica: Meta Lenart Perger
- Fotografija naslovnice: Amir Muratović
- Fotografija avtorja: Tone Stojko
- Format: 130 mm x 220 mm
- Vezava: trda
- Število strani: 120
- ISBN: 978-961-278-642-7
- Cena: 22,50 EUR
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2023

Kontakt

Uredništvo
T 03 426 48 00
urednistvo@celjska-mohorjeva.si

O avtorju

Tone Kuntner (1943) je bil rojen na Tratah v Slovenskih goricah. Po maturi na II. gimnaziji v Mariboru se je vpisal na študij igralske umetnosti na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo v Ljubljani, ki ga je zaključil leta 1968. Istega leta je postal stalni član Mestnega gledališča ljubljanskega. Ob delu v gledališču je sodeloval pri umetniškem programu na radiu, pri filmu in na televiziji. Od leta 1986 pa vse do upokojitve leta 2005 je na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo kot izredni profesor predaval umetniško besedo. Vseskozi je bil zavezan pesniški besedi; doslej je izdal več kot trideset pesniških zbirk, ki so bile prevedene v številne tuje jezike. Za svoje umetniško ustvarjanje je leta 1970 je prejel nagrado Prešernovega sklada za poezijo, leta 2014 zlatnik poezije za življenjsko delo, pet let kasneje pa mu je bilo v Celovcu podeljeno Janežičevo priznanje.

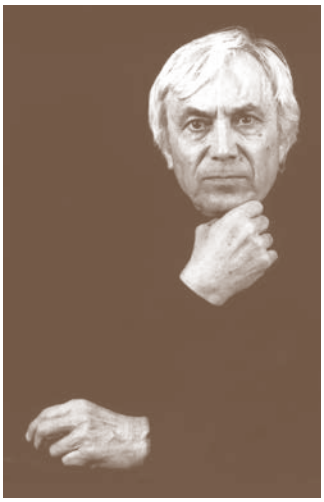

FOTO: Tone Stojko

Odlomki iz knjige

Dolgo sem skrbno

Dolgo sem skrbno gozdaril,
obnavljal in krčil svoj les ...

Zdaj že podiram drevesa,
ki sem jih sam zasadil
v davni pomladi.

Živel in rasel
sem z njimi
v tihi vzajemni ljubezni.

Krčim, sekam, podiram ...
Kot da podiram sebe.

(Str. 25)

Zemlja mu je vse, pomeni mu dobesedno »zibel, dom in grob«. Ne, zemlja ni prekleta, pa četudi bi človek nad njo neprestano klical besede zla. Vedno bo ostala odsev presežnega, ki ga zaznava pesnikova duša in ga poimenuje »tuzemska večnost«. Človek je v pradavnini res izgubil rajski vrt, s tem pa tudi tiho navzočnost Boga, ki se je po besedah svete knjige »sprehajal ob večernem vetriču«. Pa vendar se na tej zemlji, ki nam je ostala, vedno rojeva novo jutro v »zelenju in cvetju«, zato se pesnik lahko vzpenja k »svetlobi večnosti«.

(Iz spremne besede dr. Edvarda Kovača)